

Ljubljanski List

večerna priloga deželnemu uradnemu časniku.

Izhaja vsak dan razen nedelj in praznikov ob 5. uri zvečer.

Uredništvo in upravnništvo: Kolodvorske ulice števil. 16. — Z urednikom se more govoriti vsak dan od 11. do 12. ure. — Rokopisi se ne vračajo. — Inzerati: šeststopenjska petiti-vrata 4 kr., pri večkratnem ponavljanju daje se popust. — Volja za Ljubljano v upravnishvu: za celo leto 6 gld., za pol leta 3 gld., za četrt leta 1 gld. 60 kr., na mesec 50 kr., pošiljatev na dom volja mesečno 9 kr. več. Po pošti volja za celo leto 10 gl., za pol leta 5 gld., za četrt leta 2 gld. 60 kr. in za jeden mesec 86 kr.

Štev. 226.

V Ljubljani v ponedeljek, 5. oktobra 1885.

Tečaj II.

Srbski prestolni govor.

V gosto temó zavita je cela zadeva bolgarske ustaje. Prišla je tako nepričakovano, da je ves svet začudenja ostrmel in izvršila se je v tako nenavadnih okoliščinah, da se še danes zastoj ugiblje, kako je zamoglo takó priti. V zgodovini zaman iščemo slučajev, kateri bi se zamogli primerjati s tem dogodkom na balkanskem poluotoku. Ne kaplice krvi ni teklo in vender izvršil se je prevrat največje pomenljivosti. Ni čudo, da se je ravno zaradi hitrosti, s kojo se je odpravila dosedanja vlada v vzhodni Rumeliji ter vstvarila zjedinjena Bolgarija, sklepalo na to, da je cela ta zadeva bila uže davno pripravljena, in da se je izvršila gotovo z vednostjo evropskih velevladi. To, da je bil knez Aleksander malo prej še pri vojaških vajah v Budjejevicah in da je na Českem imel priložnost dogovoriti se z avstrijskimi in ruskimi diplomatskimi krogi, podpiralo je le še bolj ono menenje. A temu menenju se je od rodajnih krogov kmalu odločno nasproti stopilo in danes prevladuje prepričanje, da je bolgarsko ljudstvo delalo na svojo pest in da je knez Aleksander brez vednosti evropskih vlasti položil si na glavo krono zjedinjene Bolgarije.

A naj bo temu, kakor hoče, kako se je izvršil tu prevrat, to vprašanje je sedaj le male važnosti več, večje pomenljivosti je vprašanje, se bode li od strani onih vlastij, ki so bile pri berlinskem shodu vstvarile vzhodno Rumelijo, to združenje obeh polovic Bolgarije, priznalo ali ne. Ko bi na balkanskem poluotoku prebival samo bolgarski narod, ko bi ne bilo ondi še družih držav, ki hrepene po povečanju, potem bi se moralo reči, da temu združenju pač nič ni na poti, tim manj, ako se knez bolgarski sam proglašá vazalom sultanovim.

V okoliščinah pa, kakor vladajo sedaj na Balkanu, je ta stvar težavnejša. Komaj se je bila raznesla vest o tem znamenitem dogodku, uže je Srbija začela oboroževati in v primerno zelo malem času postavila je do 100 000 mož na nogo, ki so se takoj razvrstili po strategično važnih krajih. A kakor je vsa zadeva temna in nejasna, tako je tudi to skrito, kaj Srbija prav za prav namerava s to svojo mobilizacijo. Tudi v tem oziru slišale so se vsakojake slutnje in trdilo se je celó, da misli Srbija napasti Bolgarijo, ako se ondi ne vstvari zopet *status quo*. Od druge strani trdilo se je zopet, da misli Srbija polastiti se stare Srbije in z njo Kosovega polja, kjer je bila nekedaj pokopana za stoletja moč srbske države. Toda tudi tu ostalo je vse le ugibanje, gotovega tudi tu ne more nihče nič povedati.

Pri teh razmerah je umljivo, da se je s pravo nestrpljivostjo čakalo na govor, s kojim je imel kralj Milan otvoriti skupštino. Nadejati se je bilo, da se bode v prestolnem govoru zbornici natanko razkril namen oboroževanja, vsled česar bi bila tudi evropska diplomacija imela lažjo nalogo. A vsi upi, ki so se v tem oziru gojili, bili so prepri. Prestolni govor ni povedal ničesa, kar bi se ne bilo uže prej povedalo. Omenjalo se je v njem le, da se je po združenji Bolgarije uničila berlinska pogodba, da je ravnotežje na Balkanu razdejano in da je Srbija skoz vse to v vitalnih svojih interesih oškodovana. Kako da naj se vse to prepreči, o vsem tem ne nahajamo v prestolnem govoru niti besedice in sedaj vlada o načrtih in namenih Srbije ista negotovost, kakor je vladala pred. Sicer pa je treba premisliti, da državi, kakor je Srbija, ne nalaga majhnih bremen, vzdrževati za dalje časa armado sto tisoč mož broječo; ako se stvar od te strani razmotriva, mora se priti do

sklepa, da misli Srbija vsakako resno poseči v nadaljno razvijanje dogodkov na balkanskem poluotoku.

Ta nejasnost, ki zavija vse gibanje na jugu v nekako meglo, leži kot mora na prsih Evrope. Ker srbski prestolni govor, od kojega se je toliko pričakovalo, ni podal zaželenega pojasnila, bilo bi pač v splošnem interesu, da se uže napovedano zborovanje evropskih poslanikov kmalu prične, da se kmalu določijo meje, kojih se je tej ali oni državi na Balkanu držati. Kajti znalo bi priti, da se beseda diplomatov nekega dne ne bi hotele več slišati. Vsakdo, ki stvari na jugu nekoliko let sem opazuje, vé kaj pomeni ondi, če je jedenkrat počila puška. Še je čas, kakor se vidi, brez prelivanja krvi urediti ondotne zadeve. V Rumeliji ohranil se je do sedaj na občno čudenje najlepši red in mir. V Macedoniji, od kjer so pred nedavnem še prihajale vznemirljive vesti, je sedaj vse tiho in mirno. Ako evropska diplomacija o pravem času še poseže s spretno roko vmes, razpršé se takoj temni oblaki s političnega obzorja.

A če se še nekoliko časa čaka, potem zna priti, da postanejo ljudstva na Balkanu nestrpna. Sto tisoč mož, katere je Srbija postavila na mejo, ne da se za dolgo držati v pasivnem čakanji. Srbskega ljudstva zna se polotiti želja po dejanjih in tedaj ne bilo bi več mogoče vzdržati red, ki vlada zdaj še doli. Čim prej je tedaj evropska diplomacija govorila svojo besedo ter spravila jasnost v nejasne te zadeve, tim več upanja je, da se srečno, brez prelivanja krvi reši tako kočljivo vzhodno prašanje.

Lovske karte.

Jesen s svojimi darili je dospela do vrhunca. Sadjerejec in poljedelec spravljata veselega obličja,

Listek.

Prokleta!

(Roman. Spisal Emile Richebourg; po E. Vacanovi predelavi prosto poslovenil Janko Leban.)

(Dalje.)

Stok izvije se iz Blanche-inih prsij. Pripogne se ter poljubi nagrobni kamen. Tako pripognena ostane dolgo.

Naposled izpregovori botra: „Pojdi, pojdi, srčee moje!“ ter deklici pomaga na noge. „Zdaj veš, kje ti počiva mati; zdaj bove večkrat hodile le-sim.“

„O da, večkrat, večkrat!“ šepne Blanche.

Pobožna njena pot je bila pri kraji. Čutila se je močnejšo, srčnejšo. Ni se bila utolažila; pa bilo ji je lažje pri srci.

Zopet se nasloni na roko botrine in obe ženski zapustite pokopališče.

„Še nekaj bi rada vedela,“ reče Blanche.

— „Le povej! le povej!“ — „Videla bi rada hišo, kjer sem se rodila, kjer je uboga moja mati...“

Starka zmaje z glavo. „Hišice ni več!“ dé. „Zapuščena je bila ter je razpala ter se posula. Ni je več družega kakor groblja.“

Blanche vzdihne.

„Hočem pa to grobljo videti,“ reče.

Ženski krenete po potu med dvema sečima. Pot le-ta se je vil okolo vasi, in tako dospete po nekolikem času pred kočo.

Blanche se napoti okolo nje ter tožno pregleduje te podrtine. Tu sta živela njen oče in njena mati, tu je ugledala bila luč sveta!

Nekoliko trenutkov se ji je zdelo, kakor da vidi hišico, kakeršna je bila nekda: lepo bela, se zelenimi oboknicami, obsijana od solnca, oživljena po človeških glasovih!

Potem pa izgine ta vizija in videla je pred sabo le podrtine, nagrobnik uboge Geneviève in kazensko kolonijo, kjer se je pokoril njen oče za svoje zlodejstvo!

Revna deklica otlo zastoče.

„Tu je minolost!“ zamrmrá, „a kje je prihodnjest?“

Nek glas odgovori: „Upaj!“ Blanche se zgane ter prestrašena pogleda okolo sebe, kakor bi pričakovala, da stopi duh iz podrtin. Pa videla ni družega kakor razpalo zidovje.

In vender je besedico „upaj!“ razločno bila slišala. Morda je bila pomota? Najbrže! In vender nehoté je ponavljala: „Jaz upam!“

Še enkrat pogleda razpalo kočo ter pospeši korak, da dohiti botro, katera je bila odšla naprej ter jo je, nekoliko oddaljena, čakala.

„Prosila bom svojega botra, da zopet sezida hišico moje matere,“ reče starki. — „On te gotovo usliši!“ ménila je žena.

Obe ženski stopite zopet na sečnato pot ter odidete hitro.

Zdajci se pokaže glava Mardoche-ova v obkrajci okna, pred katerim je postala bila Blanche. Starček se je smehljal ter je poljub poslal za svojim otrokom.

„Blanche, ali ne bi nekoliko se spočila pri meni?“ povpraša botra. — „Ne, hvala“, odgovori deklica. „Le poglej, uže solnce zahaja, in hočem biti doma še za časa. Sicer bi na pristavi še v

kar sta si pridobila v potu svojega obraza in dobrovoljni veseljak, naš Dolenjec uže težko pričakuje pričetka trgatve, katera ima marsikateremu pomagati zopet na noge iz dolgov, v katere je zabredel. Pa tudi za našo inteligenco na kmetih je pričel težko pričakovani veseli čas — lovska sezona.

Zatorej menda ne bode času neprimerno, če se ozremo tu nekoliko na one naredbe in naprave, ki stojé v ozki in tesni zvezi z lovom in lovskimi koristi. Pregledati hočemo za danes naš najnovejši deželni zakon v tej stroki, zakon, s katerim so se uvéle lovske karte za našo vojvodino.

Deželni zakon z dne 17. aprila 1884. leta o uvedeni lovskih kart za Kranjsko določa v kratkih potezih to-le: Kdor hoče pa lov, mora si pred vsem drugim preskrbeti dovoljenje politične oblasti v podobi lovskega lista, za katerega znaša na leto pristojbina 3 gld. Kdor prekrši ta zakon, zapade globi v znesku od 5 do 10 gld. Te globe so namenjene ubožnemu zakladu dotične občine, pristojbine za lovske liste pa se stakajo v deželni kulturni fond.

To je v kratkem vsebina zakona o lovskih listih, kakeršen obstoji z malimi spremembami na Francoskem, Pruskem, v Avstriji, na Ogerskem, Českem, Štajerskem in drugodi. Odkar obstoji vaš deželni zbor, že menda še ni sklenil zakon, kateri ne bi imel nobenega principalnega nasprotnika. Uže to je zanj lepo priporočilo, a še lepše je ta čudna okolnost, da so bili pri posvetovanji njegovem v našem deželnem zboru najboljši in najnetejši priporočniki njegovi oni, zoper katere je navidezno obrnen in katerim nalaga bremena, namreč lovci sami.

In gotovo ne brez vzroka. Namen te postave je dvojen: Prvič se tiče prve točke, skrčiti število lovcev, je to gotovo živa potreba. Če imenujemo vsacega, kdor na lov hodi, „lovca“, potem je potrebno na deželi toliko lovcev, kolikor je onih ljudi, katere naš ne posebno priljuden gorenjski kmet časti s priimkom „škrlec“. In teh nas je legijon! Od gospoda okrajnega sodnika, do najmlajšega davkarskega praktikanta, od vpokojenega uradnega sluge, do dacarja in agenta, vse zabaja na lov. Zatorej ni čuda, da je lov pri nas v primeri z drugimi kronovinami na tako nizki stopinji in skoro bi bil nedavno verjel staremu lovcu, ki je prerokoval, da bomo morali kmalu svojo deco voditi v Rudolfinum, kazati jim kaki so bili svoje dni — zaički.

Če pa se skrči število lovcev, pomnožila se bode divjačina in lov se bode povzdignil in ne le v korist zakapnikov lova, temveč v prid naših občin, katerim se bode najemarina od lova neprimerno povišati morala. Škoda, ki bi utegnila s pomnoženo divjačino nastati, je zelo minimalna in vrhu tega je najemnik lova za škodo, katero napravi divjačina, odgovoren in jo povrniti dolžan.

strahu bili zaradi mene, zakaj odšla sem, ne da bi komu bila kaj rekla.“ — „Na, kakor pa misliš, srčce moje. Do konca senčnate poti te pa hočem spremiti.“

Ko zagleda seuillonsko pristavo, poljubi stara kmetica deklico presrčno in razidete se.

Botra Blanche-ina je živila v prav ugodnih razmerah, v kar ji je pomogel bil Rouvenat. Njen sin je bil lastnik čedne gostilnice v Ciry-u.

Blanche je bila uže uro doma, ko se Rouvenat povrne s kratkega svojega potovanja. Pogovorivši se s svojim gospodarjem, stopi v sobo mlade deklice.

„Ko sem danes odhajal, spala si še,“ izpregovori. „Prihajam tedaj sedaj po poljub.“

„No, zadovoljen sem, ko vidim, da nisi več tako brezupna,“ nadaljuje Rouvenat. „Mellier in jaz hočeva te zopet razveseliti. Saj te imava tako rada! Kaj hočeš, pozabiti moraš na vse britkosti.“

„Ali je to mogoče?“ — „Se vé, da je mogoče, s časom, ko postaneš prav srečna.“

Dругič smo dejali, ima ta zakon namen, pomnožiti dohodke deželnega kulturnega zaklada. Kdor le nekoliko pozna naše razmere, pritrditi mi mora, da so dohodki našega deželnega kulturnega fonda v primeri s potrebami sila neznatni. Zatorej je vsak davek, ki ima namen povišati te dohodke in ki obremenuje kmetskega stanú, uže sam na sebi opravičen, kako silno potrebne so na Gorenjskem sadjerejske šole, kako si želé Dolenjci vinarških šol in kolike koristi bi bile povsodi poljedeljske učilnice! In vse te bi imele zajemati iz deželnega kulturnega fonda.

Ni nam sicer znano, dasi bi bilo zelo zanimivo zvedeti, koliko so donesle pristojbine od lovskih kart v prvem letu in za trdno pričakujemo, da bode deželni odbor o svojem času vestno objavil te statistične date, vendar bi po skušnjah v svojem okraji smeli trditi, da bode ta svota gotovo za polovico manjša, kakor bi po številu lovcev imela biti.

Nadejamo se, da se nam od nobene strani ne bode ničesa očitalo, če opozarjamo s tem člankom dotične kroge na strogo izvrševanje omenjenega zakona, vsaj to je le deželi v korist in zakone imamo gotovo le zato, da se po njih ravnamo.

Politični pregled.

Avstrijsko-ogerska država.

Klub **desnega središča** imel je minoli petek sejo, v kateri se je sklenilo, da se za adresni odsek kandidujejo grof Hohenwart, baron Giovannelli in dr. Klaič. Na to se je pričela debata o prestolnem govoru in o adresi, katere debate so se udeležili gospodje poslanci Klaič, Tonkli, Šuklje, Styrcia, Lupul, Hohenwart, Vošnjak, Kljun, Hren in Vitežič. Posamezni poslanci navajali so predmete, kateri naj bi se v adresi naveli ter bolj ali manj poudarjali.

Vogerski poslanski zbornici odgovoril je ministrski predsednik na interpelacijo glede dogodkov v vzhodni Rumeliji. Predsednik je dejal, da je bil shod v Kromeriži neposredna posledica shoda v Skjernjevicah. V Kromeriži se ni nič sklenilo, ta shod da je bil samo izraz osebnega prijateljstva, katero se je tam še bolj utrdilo. Tisza je dejal, da vladi ni nič znano o tem, da bi kaka država hotela intervenirati z orožjem. Vlasti želijo ohraniti berlinsko pogodbo; in nihče ne bode Turčije oviral, če se bode potegnila za svoje pravice. Vlasti so takoj vložile ugovor proti daljnemu razširjanju gibanja. Poslaniki se zbero h konferenci na željo sultanovo. O aneksiji Bosne in Ercegovine ni govora. Če bi prizadevanja vlade ne imela uspeha in bi bili vitalni interesi države v nevarnosti, vedela si bode vlada varovati svobodo.

Tu je dežele.

Dne 1. t. m. izročil je pruski poslanik pri Vatikanu, Schlözer, **papežu** pismo nemškega ce-

Deklica je žalostno zmajala z glavo. „Danes si bila izšla?“ povpraša nadalje boter. — „Da, bila sem v Civry-u. Botra me je peljala na grob moje matere. Tam sem molila — in to je moje srce olajšalo. Grob moje matere je poln cvetlic, prav pogosto se na njem menjavajo venci in šopki. Odsehdob hočem sama to preskrbovati, ker do zdaj je to delal kdo drug, po tvojem naročilu, ne-li?“

Rouvenat zarudi.

„Ne!“ reče odločno. „Ne očitaj mi te pozabljenosti, otrok moj! Sicer je imela Geneviève mnogo prijateljev v Civry-u; izvestno so oni to stvar oskrbovali.“ — „Kako me to veseli!“ opomni Blanche. „In potem, boter moj, bila sem tudi pri hišici Jean Renaudovi, našla sem jo le kot razvalino. Zatorej pa bi te nekaj prosila; jaz bi . . . rada, da hišico zopet sezidaš.“ — „V osmih dneh pričnejo delavci.“ — „Pa ničesar se ne smé prenarediti na njej, kajti videla bi jo rada tako, kakršna je bila nekdanj.“ — „Hočem ti željo izpolniti.“ — „Kako dober si mi!“ — „Zdaj pa dovoli mi, da te nekaj vprašam. Kaj je s skrivnostjo, ki si mi jo hotela včeraj zaupati?“

sarja; v tem pismu predlaga cesar, naj bi papež prevzel posredovanje med Nemčijo in Španijo glede Karolinskih otokov.

V petek otvoril je **srbski** kralj Milan v Nišu slovesno s prestolnim govorom skupščino. Kralj izražal je globoko obžalovanje, da so dogodki v južni Bolgariji omajali berolinsko pogodbo, kar bi moglo imeti za Srbijo usodne posledice. Prestolni govor stavi alternativo, ali naj dobi berolinska pogodba v svoji prvotni obliki zopet veljavo ali pa naj se moteno ravnotežje med narodi na Balkanskem poluotoku zopet uvede. Konečno izrekal je kralj nadejo, da se posreči varovati interese Srbije zdaj in v bodočnosti.

Iz vzhodne Rumelije ni posebnih poročil. Iz Plovdiva se poroča, da vsled strogih ukazov bolgarskega kneza vlada na macedonski meji popoln red. — Ruski car odgovoril je na brzojav katerega mu je poslalo sobranje ter dejal v odgovoru, da mu je blagor Bolgarije bil vedno zelo na skrbi, a da nikakor ne more odobravati združenja, katero se je zvršilo brez njegove vednosti in volje.

V **Franciji** pričele so se včeraj splošne volitve za poslansko zbornico. Da se vzdrži povsodi mir in red, zaukazalo se je vsem v Parizu garnizujočim vojaškim četam, da so vedno pripravljene.

Dopisi.

Z Dunaja, 3. oktobra. (Izv. dop.) Danes vršila se je četrta seja poslanske zbornice. Seja ni trajala dolgo, ker se ni obravnavalo o nikakih važnih zadevah; predložilo se je le nekaj postavnih načrtov ter se vršile volitve v razne odseke.

Posl. Keil in dr. predlagali so postavni načrt, s katerim naj bi se podaljšala veljavnost zakona z dne 3. marca 1868 o prostosti pristojbin in koleka pri arondaciji zemljišč,

Posl. Türk je predlagal, naj se izvoli odsek, sestajoč iz 24 članov, kateri se bode imel baviti z agrikulturnimi zadevami.

Posl. dr. Lueger in dr. stavili so interpe-
cijo gledé dunajske tramway-družbe.

Prva točka dnevnega reda bilo je prvo čitanje vladne predloge o novačenji za 1886. l.

Posl. Zeithammer je predlagal z ozirom na to, da namerava vlada predložiti postavni načrt o osnovi „črne vojske“, naj se ta postavni načrt izroči posebnemu, iz 24 članov sestojčemu odseku.

Posl. grof Coronini, dr. Jaques in dr. predložijo postavni načrt, vsled katerega naj bi se postavil posebni sodni dvor, kateri bi imel razsojevati o veljavnosti volitev. V ta sodni dvor bi se izvolili člani najvišjega sodnega dvora, državnega in upravnega sodišča. Kakor znano, se je ta predlog stavljal že v prejšnjem zasedanju, a se ni zaradi pomanjkanja časa o njem obrav-

Blanche prebledi.

„Ne,“ reče, „jaz ti nimam ničesar več zapati.“ — „Morda stvar lahko uganem.“ — „Tega ne verujem.“ — „Ali se strar ne tiče mladega človeka, ki si ga spoznala v Grayu?“

„Blanche ga začudena pogleda.

„Ali ga ljubiš, Blanche?“ nadaljuje Rouvenat z negotovim glasom. — „Če bi bila Blanche Mellierova, rekla bi morda „da“!; Blanche Renaudova pa ti odgovarja: Jaz ga ne smem ljubiti!“

Rouvenat pač ni čutil vse grenkosti te izjave. Objame deklico ter izpregovori:

„Tako je prav, srčece moje, tako je prav! Ne, ti ga ne smeš ljubiti, to sama spoznaš. Poslušaj: malo današnje moje potovanje bilo je zaradi tebe. Bil sem v Vesoulu pri okrajnih uradnikih. Ni bilo to prvo. Pa ti ljudje so tako lenobni, tako počasni; moral sem jih malo podrezati. Zdaj mi bodo iskali po vsem Francoskem, po vsej Evropi, s kratka povsod, in to z razpisi po časopisih. Tega ne moreš umeti, kaj ne, da ne, Blanche? Nič ne dé! Povem ti samo: Tvoj zaročenec je, ki ga iščem... O, najdemo ga veruj mi, najdemo ga!“

navalo. Na to so se vršile volitve v adresni, legitimacijski in peticijski odsek. V adresni odsek bil je izmed Slovencev izvoljen grof Hohenwart, v legitimacijski odsek dr. Poklukar in v peticijski odsek Bož. Raič.

Prihodnja seja je v sredo dne 7. t. m.

Domače stvari.

— Presvitli cesar, ki je pred kratkim za Dolenjce, po nevihti in toči poškodovane podaril 3000 gold. iz Najvišje zasebne blagajnice, blagovolil je za Notranjce, ki so po zadnjem viharji toliko trpeli, podeliti svoto 4000 gold. To je nov dokaz, kako skrbliivega in usmiljenega očeta imajo avstrijski narodi v svojem preblagem vladarji. Zato smo pa tudi uverjeni, da je včeraj na Njegov imendan tisoč in tisoč src kipelo želj in prošnje k večnemu, da Ga ohrani še dolgo, dolgo let na cesarskem prestolu v blagor države in njenih narodov.

— (Najvišji imendan.) Nj. veličanstva cesarja obhajal se je včeraj v Ljubljani slovesno. Ob 10. uri dopoludne daroval je v stolni cerkvi premil. g. knezoškof dr. Misiya svečano sv. mašo, katere so se udeležili: gosp. deželni predsednik baron Winkler, dvorni svetovalec grof Chorinsky in mnogo uradnikov deželne vlade, finančne direkcije, finančne prokurature, c. kr. pošte, okr. glavarstva, predsednik deželne sodnije g. Kočevar z mnogimi svetovalci deželne sodnije in uradniki državnega pravdnštva, deželni glavar grof Thurn-Valsassina, ces. svetovalec gosp. Murnik, trgovinske zbornice predsednik g. Kušar z mnogimi zborničnimi svetovalci, župan g. Grasselli, mestni uradniki, gospodje ravnatelji srednjih in ljudskih šol in mnogo profesorjev ter mnogo vernega naroda. Slovesna božja služba se je skončala ob 12. uri. V nunski cerkvi služil je ob 9. uri dopoludne božjo službo gospod vojaški kurat Pribožič; službe božje udeležil se je nj. ekselencija fml. baron Reinländer, gm. Groller-Mildensee, mnogo častnikov in moštvo. Po končani božji službi zasvirala je godba narodno himno, katero so vojaki stoje poslušali. V vseh drugih mestnih cerkvah obhajal se je tudi na slovesen način Najvišji imenda z božjo službo, katere se je udeležilo mnogo vernega naroda.

— (Najvišji dar.) Nj. veličanstvo cesar izvolil je kongregaciji oo. lazarištev v Celji podeliti podpore 300 gld.

— (Osebnosti.) Nj. veličanstvo cesar izvolil je profesorja na državni realki v Ljubljani gosp. Andreja Senekoviča imenovati ravnateljem za državni gimnazij v Rudolfovem.

— (Nj. veličanstvo presvitla cesarica) peljala se je danes jutraj po 5. uri s posebnim vlakom skozi Ljubljano v Miramare, od koder odpotuje brez prestanka po morji proti jugu. Cesarici ni bil ob stal je v Ljubljani samo 3 minute; ob postanku ni bilo nikogar videti iz spremstva Nj. veličanstva cesarice.

Blanche v istini ni razumela.

„Jaz se nečem nikoli poročiti!“ zakliče. — „Ali bodeš pač molčala?“ jezi se Rouvenat presrčno. — „Da, da, ti se poročiš, ker brhka deklica, kakeršna si ti, ne sme ostati samica. Le počakaj; stari Pierre, hoče, da postaneš srečna, in nadeja se, da bode tako dolgo živel, dokler tega ne doseže!“

Deklica povese glavo ter globoko vzdahne. Mislila je na Leona, katerega ne sme videti nikoli več!

28.

Ob deveti uri ležla sta dva človeka liki senci okolo poslopja pristavinega. To, da sta se znala skrbno odmikati v temo, dokazovalo je, da nista nič dobrega namerjala. Oba Parizla združila sta bila svojo jezo ter sta po storjenem načrtu prežala na trenotek, ko bi se mogla maščevati.

Rouvenat je hodil, kakor vemo, zmerom zadnji k počitku; poprej pa je zmerom vse pregledal po hlevih.

Tudi danes je vprašal kakor navadno: „Ali se je živini v ovčarski hiši dalo vsega potrebnega?“

— (Imenovanja in premeščenja.) Okrajni sodnik gosp. Ferdo Starè premeščen je na lastno prošnjo z Brda v Kranj in okr. sodnije pristav gosp. Julij Polec imenovan okr. sodnikom na Brdu. Dalje je bil na lastno prošnjo premeščen okr. sodnije pristav gosp. Pavl Juvančič iz Kočevja v Ilir. Bistrico in avskultant Ernest vitez Höffern-Saalfeld imenovan okr. sodnije pristav v Kočevji. Okr. sodnije pristav gosp. Anton Vidic premeščen je bil na lastno prošnjo iz Logatca v Kamenik, okr. sodnije pristav gosp. Andr. Ogórek iz Črnomlja na Brdo in gospoda avskultanta Aleks. Ravnikar in Bučar imenovana okr. sodnije pristavoma, prvi za Logatec, drugi za Črnomelj.

— (Nekaj o taktiki „Slovenskega Naroda“.) „Slovenski Narod“ je meseca septembra t. l. dr. Poznika, notarja v Rudolfovem, starega našega boritelja, katerega upliv na Dolenjskem mu ni všeč, v tem obrekoval, da je tiskal v dopisu iz Rudolfovega, katerega mu je po vsem Dolenjskem znani R. N. poslal, da je nek rodoljub v Rudolfovem v gostilnici rekel, da ga je pri zidanji „Narodnega Doma“ v Rudolfovem „goljufal“. — Dr. Poznik ni o tej razžalitvi nič vedel in je vsled omenjenega dopisa tega rodoljuba, ki je mogel le gosp. A. K., trgovec v Rudolfovem, biti, zaradi žalitve časti tožil. Pri obravnavi, ki se je pred tednom vršila, je g. A. K. izrecno izjavil, da omenjene žalitve nikdar v mislih ni imel, še manj pa je izpregovoril. On čisla doktorja Poznika preveč, da bi le kedaj sploh kaj žalega in celo take strahovitosti o njem govoril. Izjavil je ta mož, da z dr. Poznikom nikdar ni gledel „Narodnega Doma“ v denarnih stvareh imel opraviti. Kot priča zaslišani gosp. O., ki je v krčmi tik gosp. A. K. sedel, je izjavil, da gosp. A. K. omenjenih ali jednacij besed ni rabil. — Dr. Poznik se veda „Slovenskega Naroda“ ne bo tožil. Bil bi velik skandal, ako bi domoljub dr. Poznik in akcionar „Narodne Tiskarne“ tožil ta „narodni“ časopis. — Sicer je pa „Slovenski Narod“ uže tako daleč prišel, da je za človeka dobro priporočilo, ako ga on mandra.

„Resni Glasovi“.

— (Rudolfovo.) Pri javni dražbi plemenskih bikov dne 3. oktobra t. l. so se vsi — bilo jih je devet prav lepih — prodalo, in sicer nad polovico iste cene, za katero jih je bila kupila c. kr. kmetijska družba kranjska in kljubu od šest na devet povekšanem številu. Kupa željnega ljudstva je bilo prav mnogo, tako da je človeka veselilo to zanimanje za napredek v živinoreji. Res da bodo troški za transport, kateri je trajal več dni, nekoliko več stali, ko če bi se bilo to vršilo v Ljubljani, a pomisliti se pa vender more, da se je to godilo na Dolenjskem, za katero se sploh malo stori. Vodja dražbinega navoda je bil znani podpredsednik c. kr. kmetijske družbe, gospod Josip Friderik Seunig, graščak v Bokavcah, sam, kateri je kot veščak vso zadevo vrlo rešil. Priznavati se mu mora, da je on kupne živali kljubu več dni trajajočemu potovanju v čilem in prav zdravem stanju dovel na mesto prodaje, za kar mu gre vsa hvala.

„Da“, odgovori jeden poslov. — „Jaz vsekako tja pogledam.“ — „Hočem iti z vami.“

Tako je nadzoroval vse. Davši poslu še nekaj ukazov za prihodnji dan, odstrani se.

„Ali ne greste še domov, gospod Rouvenat?“ povpraša hlapec.

„Ne, hočem še nekoliko vživati svežega zraku?“

„Ali naj vam svetilnico tu pustim?“

„Čemu li? Ne potrebujem je več?“

„Potem pa leško noč, gospod Rouvenat.“

„Leško noč!“

Hlapec odide.

Rouvenat potegne svoj tabak iz žepa ter si nabaše pipo. Potem si jo prižge. Prišel je bil k staremu, nerabljenemu vodnjaku.

Oba Parizla zlezeta izza nekega zida ter splezata po vseh štirih bliže.

Rouvenat, ves vtopljen v svoje misli ter brez suma, ni videl in slišal nič. Kako bi tudi mogel misliti, da ga tu kdo napade, dva koraka od pristave?

(Dalje prihodnjič.)

Književnost.

Slovenski časopisi leta 1885.

Letos izhajajo v Slovincih naslednji časopisi:

1.) Novice gospodarske, obrtniške in narodne. V Ljubljani, XLIII. leto, vsako sredo na celi poli v 4. — Odgovorni urednik Gustav Pirc; tiskarji in založniki J. Blaznikovi nasledniki. — Stojé po pošti 4 gld. 60 kr. za vse leto, 2 gld. 40 kr. za pol in 1 gld. 30 kr. za četrt leta.

2.) Zgodnja Danica. Katoliški cerkven list. V Ljubljani, XXXVIII. leto, vsak teden po jeden pot na celi poli v 4. — Odgovorni urednik Luka Jeran: tiskarji in založniki Jožef Blaznikovi nasledniki v Ljubljani. — Naročnina, kakor pri „Novicah.“

3.) Državni zakonik za kraljevino in dežele v državnem zboru zastopane. Razglašja vse državne zakone, cesarske patente in najvažnejše ukaze in razpise c. kr. ministerstev. Na Dunaji, XXXIV. leto v 4. — Urednika Matej Cigale in Jos. Stritar; založnik c. kr. dvorska in državna tiskarna na Dunaji. — Vseletna naročnina 2 gld. 50 kr.

4.) Deželni zakonik za vojvodino Kranjsko. Razglašja vse deželne zakone, razglasila ces. kr. deželne vlade in drugih cesarskih in deželnih oblastev in ukaze c. kr. deželnega predsednika na Kranjskem. V Ljubljani, XXV. leto v 4., s slovenskim in nemškim tekstom. — Translator prof. Fr. Levec. Tiskata Klein in Kovač v Ljubljani, ki prodajata tudi posamične številke, po 4 kr. tiskovno polo.

5.) Deželni zakonik in ukazni list za vojvodino Štajersko. Razglašja vse deželne zakone, razglasila c. kr. namestništva in drugih cesarskih in deželnih oblastov in ukaze c. kr. namestnika na Štajerskem. V Gradci, leto 1885. v 4., s slovenskim in nemškim tekstom. — Translator prof. Anton Kaspret. Tiskar „Leykam“ v Gradci.

6.) Zakonik in ukaznik za avstrijsko-ilirsko Primorje, ki obstoji iz poknežene grofije Goriske in Gradiške, mejne grofije Istorske in državno-neposrednega mesta Trsta z njegovim obmestjem. V Trstu, leto 1885. Razglašja jednako tvarino, kakor deželni zakonik za vojvodino Kranjsko, a samó v slovenski besedi, t. j. italijanski ali nemški tekst se izdajata posebej. — Translator? (Šolske zakone in ukaze prelaga najbrž, kakor sodimo po jeziku, sam g. c. kr. deželni šolski nadzornik A. Klodič, vitez Sabladski, druge stvari menda razni c. kr. politični uradniki.) Tiskarna ni imenovana.

7.) Učiteljski Tovariš. List za šolo in dom. V Ljubljani, XXV. leto izhaja 1. in 15. dan vsacega meseca na celi poli v veliki 8. — Odgovorni urednik Andrej Praprotnik; tiskar in založnik J. R. Milic. — Stoji za vse leto 3 gld., za pol leta 1 gld. 30 kr.

8.) Slovenski Gospodar. List ljudstvu v pouk. Izhaja XIX. leto v Mariboru vsak četrtek na celi poli v 4. ter stoji po pošti vse leto samo 3 gld., za pol leta 1 gld. 60 kr., za četrt leta 80 kr. Deležniki tiskovnega društva prejemaajo list brez posebne naročnine. „Slovenski Gospodar“ prinaša vsak mesec po pol pole „Gospodarstvene priloge“ in po ravno toliko „Cerkvene priloge“. — Izdajatelj in založnik „Katoliško tiskovno društvo“; odgovorni urednik Lavoslav Kordeš; tiskar J. Leon v Mariboru.

9.) Slovenski Narod. Izhaja vsak dan zvečer v Ljubljani, XVIII. leto in folio ter stoji po pošti vse leto 15 gld., pol leta 8 gld., četrt leta 4 gld., jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Izdajatelj in odgovorni urednik Ivan Železnikar; lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“ v Ljubljani. (Dalje prihodnjič.)

Telegrami „Ljubljanskemu Listu.“

Atene, 5. oktobra. Ministerski svet je sklenil, naj se mobilizujejo vojne čete; skličeta naj se dva letnika pomorskih rezervistov. Vojaške priprave se pridno nadaljujejo.

Kopenhagen, 5. oktobra. Ruski car sprejel je v soboto opoludne bolgarsko deputacijo; kakor se poroča iz zanesljivega vira, je deputacijo zagotovil, da bode skušal soglasno z drugimi vlastmi, katere so podpisale berlinsko pogodbo, mirnim pôtém rešiti bolgarsko vprašanje.

Niš, 5. oktobra. Skupščina se je včeraj zaključila.

Dunaj, 4. oktobra. Povodom Najvišjega imen-
dana Nj. veličanstva cesarja vršila se je v Štefa-
novi in votivni cerkvi slovesna božja služba. Prve
udeležili so se ministri in civilni dostojanstveniki,
druge nadvojvodi, generaliteta in častniki. Iz vseh
dežel došla so poročila, da se je Najvišji imen-
dan slovesno obhajal.

Belgrad, 4. oktobra. V Nišu zbrane čete
odhajejo na meje.

Niš, 4. oktobra. Skupščina dovolila je jedno-
glasno posojila 25 milijonov.

Telegrafično borzno poročilo z dne 5. oktobra

	gld.
Jednotni drž. dolg v bankovcih	81-25
» » » » » srebri	82-15
Zlata renta	108-20
5% avstr. renta	98-80
Delnice narodne banke	858-—
Kreditne delnice	280-25
London 10 lir sterling	125-95
20 frankovec	10-25
Cekini c. kr.	5-98
100 drž. mark	61-95

Umrli so:

Dne 2. oktobra. Marijana Slovnik, delavka, 23 let,
Zabjak št. 5, jetika.
Dne 3. oktobra. Polona Eržen, uradnega sluge so-
proga, 66 l., Florijanske ulice št. 36, jetika.
Dne 4. oktobra. Franciška Kozjek, delavka, 36 let,
Pred škofijo št. 14, meningitis.

V civilni bolnici:

Dne 29. septembra. Luka Justin, gostač, 60 let,
splošna vodenica.
Dne 2. oktobra. Janez Šušter, gostač, 72 l., Poljan-
ska cesta št. 42, starostno opešanje.

Srečke

z dne 3. oktobra.

Dunaj:	72	10	6	58	76.
Gradec:	23	15	37	22	57.

Tržne cene.

V Ljubljani, 3. oktobra.

Hektoliter banaške pšenice velja 6 gld. 98 kr., domače
6 gld. 50 kr.; reš 5 gld. 53 kr.; ječmen 4 gld. 37 kr.; oves
2 gld. 92 kr.; ajda 4 gld. 23 kr.; proso 5 gld. 4 kr.; tur-
šica 5 gld. 40 kr.; 100 kilogramov krompirja 2 gld. 50 kr.;
leča hektol. po 8 gld. — kr., bob 8 gld., fižol 8 gld. 50 kr.
— Goveja mast kilo po 90 kr., salo po 80 kr., špeh po
54 kr., prekajen pa 66 kr., maslo (sirovo) 84 kr., jajce
2 1/2 kr.; liter mleka 8 kr., kilo govejega mesa 64 kr., telečjega
62 kr., svinjsko 62 kr., drobniško po 34 kr., — Piške po
50 kr., golob 17 kr.; 100 kilo sena 1 gld. 78 kr., slame
1 gld. 78 kr. Seženj trdih drv 7 gld. 50 kr.; mehkih 5 gld.
50 kr. — Vino, rudeče, 100 litrov (v skladišči) 24 gld.,
belo 20 gld.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje baro- metra v mm	Tempe- ratura	Vetrovi	Nebo	Mo- krina v mm
3. oktbr.	7. zjutraj	741.02	5.0	bzv.	megla	0.00
	2. pop.	739.50	12.0	»	jasno	
	9. zvečer	740.20	7.2	»	»	
4. oktbr.	7. zjutraj	739.10	3.6	bzv.	megla	0.00
	2. pop.	738.36	11.8	jzpd. sil.	jasno	
	9. zvečer	737.40	8.4	jzpd. sl.	»	

Tržaška

komercijalna banka

v
Trstu.

Tržaška komercijalna banka vsprejmlje
denarne ulege v avstrijskih bankovcih in
državnih papirjih, kakor tudi v zlatniških po
dvajset frankov in se zaveže, kapital in ob-
resti nazaj plačati v isti novčni vrednosti.
Ista eskomptuje tudi menice in daje
preddatve (posojila) na javne vrednostne
papirje in blago v gori omenjeni novčni
vrednosti.

Vse operacije izvršujejo se po pogojih,
ki so časoma naznačeni v tržaških lokalnih
listih. (66) 36—18

Odgovorni urednik J. Naglič.

Samo «Richterjev Pain-Expeller z kotvico»

je pravi, in ta preparat, s kojim se kot znano
čudovito povoljno ozdravlja protin (giht) in
revmatizem. To staro, skušeno domače
zdravilo se prodaja po 40 in 70 kr. skoro po vseh
lekarnah. Glavna zaloga: Lekarna «pri zlatem levu»,
Praga, Staro mesto. V Ljubljani: E. Birschitz.
(145) 10—2

Moje takó priljubljeno, ne prozorno, ampak
istinito vsebinsko, povsodi kot izborno priznano

univerzalno glicerín-milo

priporočam vsakemu kot najnežnejšo in zdravijo kože
ugajajoče umivalno milo. Isto odpravlja pri daljši
porabi vse pege, kožne izpuške, preveliko kožno
rudečico in podeljuje isti sploh največjo nežnost in
čisto belino; komad stane 10 kr., 14 in 20 kr. —
Neobhodno potrebno za umivanje otrok. Samo pri-
sno iz tovarne (49) 20—17

H. P. Beyschlag-a v Avgšpurku.

Jedina zaloga v Ljubljani pri

K. Karingerji Mestni trg šte. 8.

Dr. Hirsch

dobro znani specialni zdravnik za sifilitiko in
kožne bolezni, ozdravlja po dolgoletnih izkušnjah
v nebrojnih slučajih po sijajno skušenem in gotovo
učinkujočem navodu (58) 24

sifilitiko in kožne bolezni

(tudi zastarele), ulesa, bolezni scála in v me-
hurji, polucije, možko slabost, ženski tok,
v najkrajši dobi radikalno brez vseh zlih nasledkov
in brez oviranja v službovanji. Naslov:

Dunaj, mesto, Kärntnerstrasse 5

(prej mnoga leta v Mariähilferstrasse), zdravi od
9. do 4. ure popoldne, a tudi pismeno in (pod
molčečnostjo) pošilja zdravila. Honorar primeren.

Za prihodnje leto 1886.

V zalogi

Ig. pl. Kleinmayr & Fed. Bamberg v Ljubljani

je izšla:

Slovenska

Pratika

za navadno leto 1886.

Cena eni Pratici 13 kr. — Razpečevalcem dajemo našo
Pratiko jako cenejše.

Prvo berilo in slovnica za slovenske ljudske šole

sestavila

Razinger in Žumer,

založila

(148)

Kleinmayr & Bamberg,

pripuščeno je od vis. c. kr. naučnega ministerstva,
da se uvede v učilnice ter se bode pričelo razpoši-
ljati še sredi meseca oktobra t. l.

V našem založništvu je izišel na svetlo

drugi pomnoženi natis:

Poezije S. Gregorčič-eve.

Elegantno vezane in z zlatim obrezkom
stanejo

2 gld., nevez. 1 gld. 20 kr.

Ig. v. Kleinmayr & Fed. Bamberg

knjigotržnica v Ljubljani.

V knjigarni Ig. pl. Kleinmayr & Fed. Bamberg
se dobivajo:

Josipa Jurčiča Zbrani spisi.

I. zvezek: **Deseti brat.** Cena 1 gld.
II. zvezek: **Pripovedni spisi:** Jurij
Kozjak, Spomini na deda, Jesenska noč mej
slovenskimi polharji, Spomini starega Slo-
venca. — Cena 70 kr.

III. zvezek: **Pripovedni spisi:** Do-
men, Jurij Kobila, Dva prijatelja, Vrban
Smukova ženitev, Golida, Kozlovska sodba.
— Cena 70 kr.

IV. zvezek: **Pripovedni spisi:** Tiho-
tapec, Grad Rojinje, Klosterski žolnir, Dva
brata. — Cena 70 kr.

V. zvezek: **Pripovedni spisi:** Hči mest-
nega sodnika, Nemški valpet, Sin kmetskega
cesarja, Lipe, Pipa tobaka, V vojni krajini.
— Cena 70 kr.

Jurčičevi zbrani spisi se dobivajo tudi
v lične platnice vezani, vsak zvezek po
50 kr. več.

Kdor se želi po pošti naročiti, naj
blagovoljno po nakaznici za poštnino pri
vsakem zvezku 10 kr. priloži. (11) 41

Knjigotržnica

Ig. pl. Kleinmayr & Fed. Bambergova

Ljubljana

Kongresni trg šte. 2

priporoča svojo

popolno zalogo

vseh na tukajšnjih in vnanjih učilnicah, posebno na c. kr. višji gimnaziji, c. kr. višji realki in tukajšnji
c. kr. možki in ženski učiteljski vadnici, zasebnih, ljudskih in meščanskih šolah vpeljanih

šolskih knjig

v najnovejših izdajah, na pol ali trdo vezanih, po zelo nizkih cenah.

Zapisniki uvedenih učnih knjig oddajejo se brezplačno.

(137) 16—14

Tiskata in zalagata Ig. v. Kleinmayr & Fed. Bamberg v Ljubljani